

(המשך מעמוד 12)

מסרבת המשטרה, פשוט, לנקוט פעולה חוקית.

במיקרים כאלה נשלח למתלונן טופס קיים למסרה זו: טופס 3077/א, בו נמסר בין השאר ש"לטובת העניין או לטובת הציבור" לא תוגש תלונה. לאחרונה קרה הדבר באיזור השרון פע-

מיים, ופעמים נאלצו אורחים לחרוק שיניים — נוכח שרירות-ליבה של המשטרה, או שיקוליה הבלתי-משטרתיים. גורמים וחכמות. במקרה הראשון קשורים אכזרי-משי ובחורי ישיבה. בחו"ל, נהגו היהודים הדתיים להיות מסובכים ב"מעשי-פוגרום ובהטרדות — כשהם משמשים, לרוב, קורבנות.

בכפר-סבא זה אחרת: לפני זמן-מה טייל לו זוהר אלבו, תושב העיירה, ביחד עם אשתו, על גבי הקטנוע שלהם. הם התכוונו לנצל את יום השבת כדי לבקר בקלקיליה. בדרך השתהה האשה עצמה כרע — כי היא מיניקה עדיין את בתם הקטנה. הם חזרו, בחיפזון, עברו באחת הסימטות של העיר בה מסתובבים החרדים.

מיד סובבו אותם כמה מהם, מנעו מן הקטנוע להמשיך בדרכו, היכו את הגבר ואת האשה וגידפו אותם קשות. אלבו ניגש למשטרת כפר-סבא, מצוייד ב"תעודה רפואית המעידה על חסרות קשות, הגיש תלונה. בתחנה נתגו לו ליחי של שוטר, וזוהר אלכו יצא וזיהה חלק מן האחראים. התוצאה: איש לא נעצר. להיפך: בימים אלה קיבל התושב המוכה טופס 3077/א כי נתבשר, יבשות, שזהו זה: איש לא יובא לדיון.

דיבת זיומה. מיקרה אחר לגמרי אירע באזור נתניה, על רקע רומנטי במקצת. תושבת בשם שרה קומאי התלוננה במש-טרה כי השכן שלה מחזר אחריה בלהט רב מדי: "הוא פשוט דורש ממני כל הזמן לשכב איתו", הצהירה.

המשטרה חקרה את הטרדן, נסתבר, שה-איש מוציא דיבה בציבור על האשה, ולא מניח לה להסתובב חופשית, מבלי לבקש אותה שוב ושוב שתסכים למזימות-זימתו. תוצאת התלונה: טופס 3077/א גישלה, במעטפה נאה, לאשה המיסכנה והמוטרדת. עתה שואלים תושבי השרון המודאגים: "מה משמש, בעיני המשטרה כעילה מספקת להגשת משפט נגד תוקף או טרדן?"

בשבוע בו מונה חיים בר-לב רמטכ"ל עזבה בתו את העיר - והלכה לקיבוץ

בת הרמטכ"ל

אני רוצה להיות זוהר ולא הבת מספר זוהר בר-לב, בתו של הרמטכ"ל המיועד, האלוף חיים בר-לב. זוהר, נערה יפת-תואר, האהודה על חבריה וידידיה, הינה מיווג רבגוני של תכונות שירשה מהוריה. מאביה, היא ירשה את כשרון ההחלטה והביצוע המדיני ומאמה, תמר, את התכונות הרומנטיות, רוחה-המשובה וההרפתקנות.

באוטובוס, "אגד" לבית-אלפא. כבר לפני שבועות מספר זה היה סוד גלוי

לאחר שנה וחצי הוא גויס לפלמ"ח ומאו-לא היה לי הרבה זמן להיות בקיבוץ. בר-לב עדיין נשאר חבר קיבוץ ואיש חקלאות באופיו. גם לאחר שחלומותיו להיות אגרונום או וטרניר הוחלפו במציאות של מדים, לא פסק בר-לב לבקר בבית-אלפא, להשתתף בשימוחות המשק ולשתף את חברי הקיבוץ בשימוחותיו שלו. הוא היה לוקח לקיבוץ את אשתו ושני ילדיו, זוהר ועומר (15), ואף הם למדו לאהוב את המשק. זוהר נהנה בכל חופשת-קיץ, בה התאפשר לה הדבר, לבוא לבית-אלפא ולהיות קיבוצניקית לכל דבר.

גם פצצה, גם פעמון. כשזוהר היתה בעיר היא היתה עירונית. היו לה חברים רבים — ביניהם אודי, בנו של מנהל אוני-ברסיטת תל-אביב, האלוף אהרון דורון; דני בנו של נספה צה"ל בלונדון, האלוף צבי זמיר ואמיר, בנו של מפקד חיל הקשר, אלוף-מישנה משה גדרון.

בבית-הספר השרון, בנווה-מגן, בו למדה עד שקיטעה את לימודיה, היתה זוהר דמות אהודה ומקובלת. המורים שהיו נזופים בה על התנהגותה השובבנית, סלחו לה בגלל הצטיינותה בלימודים.

כאשר היתה מתפוצצת בכיתה פצצת-סרחון (סרט מובער של מצלמה, הגורם לריח רע ועשן מתאבק) היו פולטים המורים: "שוב זוהר!" ותמיד צדקו. כשהיה הפעמון של בית-הספר מצלצל לפני הזמן, ומוציא

נחיתות ובגרות. ככל עירונית, לא נמ-נעה זוהר מהבידור הקל. היא אהבה את המסיבות, אהבה ללכת עם החברה לקולנוע וסתם ככה להשתולל ברחובות. אהבה משוחפת לה ולאביה הן החיות. בבית בר-לב מצוי תמיד כלב, כשזוהר מוצאת כלב עוזב ברחוב היא אוספת אותו, מביאה אותו הביתה ומספלת בו. היתה תקופה בה הצליחה זוהר לאסוף עשרה כלבים בעת ובעונה אחת, למגינת-רוחה של אמה אשר הכלבים היו לה לעול רב.

וכאשר לא היו לה עשרה כלבים בבית, הסתפקה זוהר בכלב הגדול של המשפחה ובאוסף העצום של דמויות כלבים, בובות ורבות-זכוכית המסודרות על כוננית מיוחדת בחדרה.

ולמרות שזוהר אהבה את כל אלה היא

זוהר בת השבע-עשרה היא בתם ה-יפה והחברה-יטת של הרמטכ"ל המיועד, אלוף חיים בר-לב, ואשתו תמר.

כי לקראת ינואר יקבל חיים בר-לב את מינוי הרמטכ"ל. זוהר ידעה זאת גם כן. כשהפך הדבר לחדאי החליטה אף היא הח-לטה ודאית למדי, לגבי נערה בת 17. היא ארזה את חפציה, נפרדה של מ ידידיה בבית-הספר ובשיכון נווה מגן שליך תל-אביב, בו היא מתגוררת, הסבירה ל-הוריה את המצב, ועלתה לאוטובוס "אגד" הנוסע לבית-אלפא.

הוריה נדהמו מהחלטתה. זוהר היתה תל-מידת הכיתה השמינית, ערב בחינות הבגרות, מוצפת כל טובו של עולם, וחיתה בנחיתות רבה.

אמה ניסתה לשכנע אותה, לפתותה, להבי-טיח הבטחות. אך הרמטכ"ל החדש של צה"ל לא התרגש: "כאשר זוהר מחליטה משהו, לא יעזור שום דבר, ובכלל, בית-אלפא הוא מקום מצויין."

לא אגרונום, לא וטרניר. חיים בר-לב מכיר את בית-אלפא וקשור למקום בכל נימי נפשו. לאחר עלייתו ארצה הצטרף, כבן נאמן לגרעין השומרי-הצעיר בזאגרב עיר נעוריו, לקיבוץ בית-אלפא. אולם לב-לב לא ניתן להיות תקופה ארוכה בקיבוץ.

עם החברה מבנה זוהר (שלישית משמאל, בחולצה הלבנה), הנחשבת לרוח החיה בכל טיול ובכל אירוע חברתי. היא מומחית לתעלולים אך יחד עם זה חברית, חשה לעזרת כל חברה וחבר בשעת הצורך ולרוב רצינית בגישתה.

החליטה לעזוב את הבית. זו אינה מרידה נגד ההורים. זוהר ידועה כילדה האוהבת מאוד את הוריה, קשורה בהם ומעריצה את אביה, אבל, "אפילו אבא לא היה אוהב לוא הייתי בת הרמטכ"ל ולא זוהר". היא הגיעה לבית-אלפא מחוץ מטרה ל-היות קיבוצניקית לכל דבר ולתמיכה היא השתלבה יפה בחיי המשק, "יש שם המון חיות". היא פסידה אמנם את תעודת-הבגרות ואת הנוחיות של הבית. אבל לנוחיותה היא לא דואגת ואת בגרותה כבר הוכיחה בעצם צעדה.

את התלמידים רבע שעה לפני סיום השעור להפסקה, היה ברור לכל אחד כי זוהר היא שהסיטה את מחוגי השעון המחובר אל הפעמון האוטומטי. מספר פעמים ביקש מנהל בית-הספר להז-מין את אביה של זוהר לשיחה. אך את זה הצליחה זוהר למנוע, היא היתה נכנסת לחדרו של המנהל, עורכת עימו "שיחה רצינית", ויוצאת ממנו כשידה על העליונה והוא כולו מוקסם ממנה.

בלי זכות-אבות. טיול בלי זוהר לא היה טיול ראוי לשמי. במסעות הגדוץ

סטודנטים דורבן לסטודנט בקמפוס

אף אחד, כולל הסטודנטים, לא ידע מה זה דורבן. פתאם כל הארץ מדברת עליו, אמרו השבוע סטודנטים, כאשר לאחר מאבקים ושערוריה ציבורית, הופיע הצהרון ידיעות אחרונות עם תוספת מיוחדת לסטו-דנטים — דורבן.

דורבן הוא עיתון הסטודנטים של אוניבר-סיטת תל-אביב מזה שנים מספר. עורכו ה-קודם, אליעזר ("ליזר") גלבער, לא הצליח לרוממו מעל לרמה של עיתון של אוניבר-סיטה כפרית ותפוצתו היתה מגוחכת. ההתקדמות בשטח עיתוני הסטודנטים חלה בשנה שעברה, כאשר דוד קוליק, עורך ה-צוץ, עיתון הסטודנטים של אוניברסיטת תל-אביב, נלחם כנגד הצנזורה על שפסלה באופן שרירותי קריקטורה נגד ה-מישטר. השערוריה הציבורית שקמה, הוכי-חה פתאום כי עיתון סטודנטים יכול להיות בעל כוח ומישקל ציבורי רב.

נסיון זה עם ניצוץ הביא את אנשי אוני-ברסיטת תל-אביב להחליט על הוצאת עיתון סובב יותר, עורכו הוחלף על ידי הסטודנטית התל-אביבית חיפשו דרך הפצה שתגביר את תפוצתו של דורבן.

חברים טובים. אחד מעסקני הסטודנ-טים באוניברסיטת תל-אביב, אילן כהן, הציע להתקשר עם ידיעות אחרונות ולהפיץ את דורבן כמסוף של הצהרון. לאלול כהן קשרים טובים עם ידיעות אחרונות, הוא משמש כתב העיתון בתל-אביב. אולם השידוך לא מצא חן בעיני התאחדות הסטודנטים הארצית, אשר בראשה עומד אמיר (פילון) דוידזון. לדוידזון היו שני מניעים להתנגדות חריפה ביותר כנגד דורבן במסגרת ידיעות אחרונות. האחד: חלום כי הוא משתעשע מזה מספר חודשים על הר-צאת עיתון סטודנטים כלל-ארצי, העומד להופיע בעוד כשבועיים כמסוף של היוםון הארצי. את העיתון הזה יערוך אליעזר גלבער, עורכו לשעבר של דורבן.

הנימוק השני הינו אישי יותר. דוידזון הינו חבר טוב, ואף מתגורר בדירה אחת, עם בנו של עורך מעריב, וכתב מעריב ב-ירושלים, עידו דינסצ'יק (החותם על כתבי-תו — ח. יעד) — ובעיני מעריב לא מצאה חן התחרות זו מצד ידיעות אחרונות על לבו של הקורא הסטודנטי.

אחרים שהתנגדו היו חברי תא מפא"י באוניברסיטת תל-אביב אשר טענו כי חופש שידועות אחרונות הוביח לסטודנטים חופש כתיבה מוחלט בעיתונים, אין הם מאמינים ב-חופש זה. הם הוכיחו את גורלם של ציפור הנפש, עיתונם הסאטירי של דן בן-אמון ועמוס קינן, אשר הופק באתה צורה ועל פי אותו הסכם עם ידיעות אחרונות. אולם בעיקבות חילוקי דעות חריפים, בין בן-אמון ו"ד"ר הרצל רוזנבלום, עורך ידיעות אחרונות היפסקה הופעתה.

גם, ד"ר. כל המתנגדים להוצאתו של דורבן כמסוף של ידיעות אחרונות נכשלו. דורבן הופיע במועד, ערוך בכשרון ומרענו. אך הוא לא היה בודד. עימו הופיע מעריב